

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

RINA KENT

SÂNGELE
MONSTRULUI MEU

TRILOGIA MONSTER **CARTEA ÎNTÂI**

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

LEDA BAZAAR

UNU

Sasa

NU MI-AM DORIT SĂ FIU AICI.

Poate că ar fi corect să spun că n-ar fi trebuit să fiu aici.

Am pus totul la cale și m-am strecurat în locul ăsta, care n-a fost niciodată prietenos cu femeile și probabil că nici nu va fi vreodată.

E ironic, dar tocmai aici mă simt cel mai în siguranță. Este singurul loc unde pot să scap, măcar pentru o vreme, de bomba cu ceas pe care o car în mine – metaforic vorbind – de ani întregi.

Mușchii mă dor, iar la fiecare mișcare scap câte un geamăt. Mă simt greoaie, lipsită de vlagă și apăsată de bocancii grei de armată. Fiecare pas înainte e o luptă, iar fiecare respirație e aspră și înecată.

Un bâzâit surd îmi răsună în urechi, așa că mă sprijin de peretele de lângă toalete, încercând să-mi domolesc respirația accelerată.

Îmi ridic mâinile sub luminile fluorescente ale coridorului gri și mohorât. Strălucirea lor amplifică aspectul grotesc al tăieturilor, făcându-le să pară și mai însângerate.

Priveliștea sângelui mă trage brusc în trecut, trezindu-mi amintiri îngrozitoare. O baltă. Focuri de armă. Țipete.

Îmi vuiesc prin minte, când mai șterse, când mai intense, într-un ritm haotic, până când un bâzâit ascuțit îmi invadează auzul. Mâinile îmi tremură, iar corpul îmi înțepenește atât de tare, încât aș putea fi ușor confundată cu o statuie.

S-a terminat!

Respiră!

Trebuie să respiri!

Nu contează de câte ori îmi repet mantra asta. Creierul meu a decis deja că eu și el suntem condamnați să rămânem în trecut, zdrobiți între cadavrele pe care n-am putut să le salvăm și sufletele pe care le-am lăsat în urmă.

— Pe cine avem noi aici?

O voce bine cunoscută, rostind ceva în rusă, mă smulge brusc din transă. Mă îndrept și îmi las mâinile tremurânde să cadă de-o parte și de alta a corpului.

Coridorul prinde contur din nou – posomorât, pătat cu urme gălbui și cu pereți întunecați, mai potriviți pentru o închisoare decât pentru o instituție militară. Luminile nenatural de puternice fac priveliștea să pară orbitoare, aproape sufocantă.

Îmi ațintesc privirea asupra celui care tocmai a vorbit – Matvei, camaradul meu de unitate și un nesuferit notoriu, cu un comportament bolnăvicios de toxic.

Așa cum mă așteptam, nu e singur. Îl flanchează patru soldați, care mă privesc cu un dezgust fățiș și cu un dispreț umilitor.

Toți sunt de două ori cât mine, cu trăsături dure și cu ochi tăioși. Poartă tricouri și pantaloni de camuflaj, mult mai comози decât echipamentul de luptă în care sunt încă prinsă.

Îi așteptam să termine dușul ca să pot intra eu – un obicei vechi pe care îl am de când m-am înrolat în armată, acum 18 luni.

Deși simt amenințarea plutind în aer, îmi îndrept umerii până ce simt peretele rece în spate. Îmi reprim o grimasă și îl privesc pe Matvei direct în ochi. Se vede de la o poștă că el e cel care conduce micul grup.

— Nimeni altul decât slăbănogul de Aleksandr, mă batjocorește Matvei, cu vocea lui aspră și enervantă.

Ceilalți patru chicotesc, lovindu-se peste umăr, de parcă ar fi auzit cea mai tare glumă.

Primul meu impuls e să-i trag un genunchi între picioare lui Matvei și să urlu din toți rărunchii la ceilalți, dar asta ar însemna, totodată, să-mi semnez singură condamnarea la moarte. Cu forța pe care o am acum, abia m-aș putea apăra de una singură. Cinci ar fi peste puterile mele și m-ar trimite fie la spital, fie direct în sicriu.

În plus, venim din lumi cu totul diferite. Cei mai mulți dintre bărbații ăștia au avut vieți crude ori s-au confruntat cu situații desperate și s-au înrolat doar pentru un venit sigur. Unii chiar își falsifică vârsta. Dacă n-ar fi aici, probabil ar fi în vreo gașcă de cartier.

Îmi ridic bărbia și mă strecor pe lângă Matvei, încercând să-mi fac vocea să sune ca a unui bărbat.

— Dacă-mi permiți...

— Dacă-mi permiți, repetă batjocoritor Matvei și îmi blochează drumul cu trupul lui masiv. Ce puști nobil și manierat! Mă întreb dacă are vreo urmă de coaie între picioare.

Cei patru izbucnesc în râs. Încerc să rămân calmă, dar simt cum gâtul mi se încinge și urechile îmi iau foc.

— Dă-mi voie să trec, Matvei! Îi spun răspicat, fixându-l cu privirea și rămânând pe poziție.

— Oh, cât e de înfricoșător! „Dă-mi voie să trec! Dă-mi voie să trec!”

Vocea lui scârboasă îmi taie respirația și-mi întoarce stomacul pe dos.

— Ești mult prea încordat, Aleksandr. N-ai putea să te relaxezi puțin?

Mă apucă de umăr și înțepenesc. Un fior de panică îmi străbate tot corpul, la fel ca în ziua în care am pierdut totul.

— Băga-mi-aș! Nu doar că arăți ca o fetiță, dar și la atingere ești la fel.

Îmi mângâie umărul și, chiar dacă ne atingem prin haine, simt cum dorința de a mă desprinde devine tot mai puternică.

— Nu-i de mirare că ești cel mai amărât din unitate.

Matvei își încleștează mâna, ca și cum ar vrea să dovedească faptul că deține controlul și că poate să mă rănească oricând i se năzare.

— Ți-a mai zis cineva că armata nu e un loc pentru neputincioși?

— Nu sunt neputincios, scuip printre dinți, fără să-mi iau ochii de la fața aia de idiot și înfrânându-mi impulsul de a-i trage un genunchi în coaie.

Ceialți chicotesc batjocoritor în fundal, dar eu nu pot să-mi desprind privirea de la el. Un rânjat nebun i se întinde pe buze, deformându-i trăsăturile într-un mod aproape grotesc.

— Sună exact ca replica unui amărât.

— Poate ar trebui să verificăm cum stăm cu bărbăția. Ce zici, Matvei? mormăie unul dintre acoliții lui.

Pericolul real al situației mă lovește brusc, ca un val năprasnic. Mă zvârcolesc, încercând să-mi desprind umărul din strânsoarea lui, dar el mă izbește de perete cu o ușurință dezarmantă în timp ce lacrimile îmi năvălesc în ochi.

Sunt slabă!

Nu contează cât trag de mine la antrenamente sau cât încerc să-mi întăresc mușchii. Adevărul rămâne același: nu am forța lor. Nu doar că sunt bărbați, dar au și mai multă vechime în armată decât mine.

— Auuu, plângi, băiete? zice Matvei în timp ce mă zguduie. Să-ți chem mămica să vină să te ia acasă? Ah, stai... tu n-ai mamă, nu-i așa? Nici tată, de altfel. Sărmanul Aleksandr, care încearcă să fie bărbat...

Se oprește brusc din vorbit când îl apuc de umeri și îmi ridic genunchiul, izbindu-l în coaie atât de tare, încât rămâne fără grai.

Fața i se goleşte de orice expresie, rămânând împietrită preț de câteva clipe. Ceialți se blochează și ei, nevenindu-le să creadă ce tocmai s-a întâmplat.

Îmi eliberează umărul pentru o fracțiune de secundă și, profitând de ocazie, mă smulg și mă strecor de sub brațul lui inert, în timp ce el se zvârcolește și urlă de durere.

— Nenorocitul... futu-ți morții mă-tii! Am să te omor! urlă el din spate, dar eu alerg deja spre ieșire.

Dacă dau de căpitan sau măcar de alți soldați, o să fiu în siguranță.

Lecție învățată: niciodată, *dar niciodată*, să nu mai rămân singură cu Matvei și gașca lui.

Mușchii îmi ard de oboseală, bocăncii mă trag în jos, dar tot nu mă opresc din alergat. Exact ca atunci, știu, fără urmă de îndoială, că supraviețuirea mea depinde de cât de repede și cât de departe pot să fug.

Când ieșirea e deja la câțiva pași de mine, simt cum o mână mă apucă de ceafă, mă smulge înapoi și mă trânteste pe podea ca pe un covor vechi.

Șocul loviturii mă cutremură până în oase. Scot un geamăt și îmi duc mâna la braț, acolo unde mă doare. Căcat... Ori e luxat, ori e rupt.

Nu apuc nici măcar să mă gândesc la durere, că o umbră se ridică peste mine. Ridic privirea și îl zăresc pe Matvei, cu fața plină de ură și cu gașca în spatele lui.

— Te-ai ars rău de tot, căcat cu ochi ce ești!

Mă apucă brusc de geacă înainte să pot fugi și mă smucește cu o forță nebună. Țesătura se rupe în partea de sus și aproape că îmi expune bandajele de pe piept. Îmi înfig unghiile în mâna lui și mă agăț cu disperare de geacă, încercând s-o țin închisă.

Pentru prima dată, sunt recunoscătoare că port echipamentul de luptă peste tricou și că n-o să rămân dezbrăcată de tot, chiar dacă l-ar smulge de pe mine.

Și totuși, asta ar atrage atenția asupra bandajelor mele de pe piept.

Mă prinde de gât și mă apasă tot mai tare, până când simt cum aerul dispare. Gâfâi, iar aerul refuză să-mi intre în plămâni.

Picioarele mi se zbat în aer, în timp ce restul de soldați mă batjocoresc, râd și chicotesc. Matvei mă lipește cu spatele de perete și își duce o mână spre pantalonii mei.

— Hai să-ți vedem coițele alea mici!

Mă zbat, zgârii și țip, dar tot ce pot să scot e un sunet stins și gătuit.

Gorilele lui Matvei îmi încleștează brațele și picioarele, strivindu-mă de perete până nu mai pot să mă mișc.

Matvei zâmbește satisfăcut când îmi vede groaza de pe chip, apoi își retrage încet mâna de pe gâtul meu, doar ca să-și îndrepte toată atenția spre pantalonii mei.

Aș vrea să-i spun „te rog, oprește-te”, dar știu că n-ar face decât să-i stârneasă și mai tare. Ar fi ademeniți de rugămințile mele și tentați să dovedească faptul că sunt, într-adevăr, slabă.

— Du-te dracului! mormăi printre dinți, chiar dacă vocea mi se frânge, iar ultimele mele speranțe se topesc în gol.

Matvei îmi răspunde cu un rânjel larg.

— Tu ești, probabil... genul ăla care o ia pe la spate, poponarul!

Îl privesc, îi zâmbesc cu ură și mă arde dorința de a-i scoate ochii pentru simplul fapt că e un dobitoc încovoiat de prejudecăți.

Matvei întruchipează întreaga masculinitate toxică ce otrăvește tot locul ăsta. Crede că un bărbat trebuie să pozeze în dur și să-și stăpânească orice emoție, altfel devine un nimic în ochii lor. După logica lui stupidă și limitată, să fii gay e tot o slăbiciune. De când am intrat în locul ăsta, nu trece zi fără ca el și prietenii lui să nu mă numească așa.

Nu sunt nici bărbat, nici gay, dar simt umilinta pentru toți cei pe care i-a călcat în picioare la fel ca pe mine.

Să fii femeie într-o lume a bărbaților e la fel de rău.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am tăiat părul și am intrat în armată deghizată în bărbat. Unchiul meu m-a ajutat, mituindu-l pe doctorul care mi-a făcut controlul

medical și pe alți câțiva oficiali, ca să-mi ascundă identitatea și să mă lase să mă integrez în instituția asta.

Dacă s-ar afla că sunt femeie, m-ar omorî. E atât de simplu.

Și dacă tocmai Matvei, dintre toți, ar afla adevărul, aș fi terminată rău de tot.

Mă arunc înainte într-o ultimă încercare de a mă elibera, dar ei continuă să mă strângă și mai tare.

Matvei îmi desface cureaua de la pantaloni, iar eu simt cum respirația îmi acoperă pielea. Respirația îmi accelerează tot mai tare, până când fiecare răsuflare îmi sfâșie ultima urmă de control.

În cei 20 de ani ai mei, asta e a doua oară când mă simt atât de neputincioasă, sfâșiată și convinsă că nu există nicio cale de scăpare.

Prima dată a fost atunci când mi-am pierdut aproape toată familia și am fost nevoită să fug ca să-mi salvez viața.

Lațul evenimentelor din prezent mi se derulează obsesiv în adâncul minții. Matvei o să afle că sunt femeie. M-ar putea agresa împreună cu gorilele lui, apoi fie m-ar raporta căpitanului, fie mi-ar cere favoruri sexuale pentru a-mi ține secretul în siguranță.

E șantaj... sau izgonire din singurul loc unde mă simt în siguranță. Futu-i, aș putea chiar să ajung la închisoare pentru că am mințit armata.

— Ești un mic rahat cu ochi care se supune, nu-i așa? Bag mâna în foc că ești docil și vai de tine, îmi zice Matvei, lingându-și buzele într-un gest plin de insinuare.

— Iar pula aia a ta moartă ar demonstra contrariul, îi răspund, înfigându-mi privirea în el. Asta înseamnă că tu ești ăla care se supune, tâmpitule!

Îi aud lovitura înainte s-o simt. Pumnul lui mi se izbește de față, aruncându-mi capul într-o parte. Sângele mi se împroașcă pe perete, buzele mi se umflă de parcă ar fi de două ori mai mari, iar nasul mi se înfundă instant.

Și totuși râd ca o descreierată. Râsul meu e atât de crud și de sfidător, încât toți rămân cu gura căscată și mă fixează cu privirea.

— Așa de macho și de mare, dar în același timp atât de mic! Poate că ar trebui să-ți vedem *ție* pula, Matvei.

— Ticălosul dracului! mormăie el, ridicându-și din nou pumnul.

Îl privesc drept în ochi. Îl provoc intenționat și îl tachinez. Atâta timp cât e ocupat să mă rupă în bătaie, n-o să se gândească la faptul că nu am ce să ascund între picioare.

— Ce se întâmplă aici?

Cu toții se opresc la auzul vocii grave și autoritare. Parcă și lumea întregă încremenește pentru o fracțiune de secundă, în timp ce nou-venitul pășește spre noi.

Starea mea de alertă se potolește pentru o clipă, doar ca să se întetească din nou când îl văd.

E înalt și bine făcut, dar nu la fel de masiv ca soldații din jurul meu. Are un corp antrenat și agil, mai degrabă de spion sau de membru al Forțelor Speciale. Judecând după tricoul negru cu mânecă lungă și după pantalonii de camuflaj, probabil chiar e unul dintre ei.

Au propria tabără, dar în perioada asta sunt oaspeții noștri, veniți pentru un antrenament mai deosebit.

Când îmi ridic privirea spre chipul lui, mă izbește conturul trăsăturilor: întunecate, ascuțite și, mai presus de toate, golite de orice emoție. Mă simt de parcă m-aș uita la o entitate inexistentă, proiectată doar temporar în lumea fizică.